

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Eneste Behandling af Forslag til Lov om Afløsning af Tienden.

(Lovforslaget som vedtaget af Folketinget findes i Tillæg C., Sp. 1601, Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Formanden: Ogsaa til denne Sags Foretagelse i Dag kræves Tingets Samtykke. Jeg tør gaa ud fra, at dette er givet, hvis ingen Erindring derimod fremsættes. (Ophold.) Samtykket er saaledes givet.

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen i dens Helhed sattes under Forhandling.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Under Forhandlingerne i det andet Ting er der vedtaget adskillige Ændringer i det foreliggende Lovforslag. En Del af disse ere rene Redaktionsændringer, som jeg ikke finder Anledning til at omtale nærmere. Derimod skal jeg om Realitetsændringerne tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. — Som ærede Medlemmer ville erindre, blev der under Lovforslagets Behandling saavel her i dette Ting som navnlig under 1ste Behandling i det andet Ting udtalt stærke Ønsker om, at der ogsaa skulde ydes noget Tilskud til Afløsning af de Tiender, hvor Yder og Ejer falde sammen. Det Udvalg, som har behandlet Forslaget i Folketinget, indstillede derefter, at der for Kongetiendens Vedkommende skulde ydes Statstilskud, ogsaa hvor Tiendeyder og Tiendeejer falde sammen, for saa vidt Tienden er betalt med ud over 18 Gange et Aars Tiende, og dette blev vedtaget i Folketinget. Det er jo muligt, ja, jeg vil sige sandsynligt, at der som Følge af denne Bestemmelse vil opstaa adskillige Tilfælde, hvor det kan blive vanskeligt at konstatere, om der ved Indkøbet af en Kongetiende er betalt ud over 18 Gange et Aars Tiende, og navnlig ville Vanskelighederne træde frem, naar denne Tiende er indkøbt sammen med Kirketiender. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som, for saa vidt det kommer til at foreligge, hvad det vel nok gør, vil finde sin Afgørelse i Tiendekommissionen. — Den næste Forandring, som Flertallet i Folketingsudvalget foreslog, og som blev vedtagen, gaar ud paa, at der for indkøbte Kirketienders Vedkommende skal ydes et Tilskud af 2

Gange et Aars Tiende. Her kunde der jo ikke tages Hensyn til Købesummen, idet denne i alle Tilfælde vil have været afhængig af, i hvilken Tilstand Kirken var. Jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at mene, at der ogsaa her vil fremkomme adskillige Tilfælde, hvor man kan sige, at det er en mindre rigtig Fremgangsmaade. Imidlertid har jeg ment at kunne tiltræde disse Forslag, der jo betegne en Imødekommen over for de Tiendeydere, der have indkøbt deres Tiende. Og rent finansielt set tror jeg ikke, det vil betyde ret meget, thi det maa erindres, at nu bortfalder Statens Tilskud til Afløsning af Realbyrderne, bortset fra Forpligtelsen til Kirkerenes Vedligeholdelse. — Der er endvidere i det andet Ting vedtaget en Ændring om, at alle smaa Tiender, som kapitaliserede ikke naa ud over 6 Kr., skulle bortfalde, for saa vidt vedkommende Ejendom bliver fri for at udrede Ejendomsskyld til Staten. Dette betragter jeg som en Forbedring af Forslaget og vil meget anbefale det til det høje Ting. Det er jo kun bitte smaa Beløb, det her kan dreje sig om, og det er ganske sikkert, at der derved vil fremkomme nogen Lettelse for Administrationen. For Statskassen vil det neppe betyde mere end ca. 2,000 Kr. aarligt, og det er jo et Beløb, der er til at overse. — Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale det nu foreliggende Forslag til uforandret Vedtagelse af det høje Ting.

Ordføreren (Johansen): Flertallet af Udvalget har, som man vil se, tiltraadt de Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet i det andet Ting, og jeg anmoder derfor det høje Ting om at stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger. Den højtærede Landbrugsminister har gjort Rede for de Ændringer, der ere foretagne i det andet Ting. At der blev foretaget Ændringer kan jo langt fra komme overraskende; thi det er første Gang, at dette Lovforslag har været behandlet i Folketinget, og saa er det ikke saa underligt, at det fra Folketingets Side kunde ønskes at gøre enkelte Forandringer. Disse ere imidlertid ikke store, og finansielt set have de vist ikke meget at sige. Udvalget her i Tinget har jo i Fjor i Særdeleshed drøftet Spørgsmaalet om, hvor vidt Tiendeydere, der selv have købt deres Tiender, kunne faa nogen Erstatning eller ikke. Det har været behandlet meget indgaaende ogsaa i Aar, uden at man er kommen til noget Resultat. Der blev fra min og mine